

ת"פ 47762/03/15 - רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד אוסמה אבו כאטר, מחמוד טחאן, עאסם בשיתי, מונתסר טחאן, מחמוד טחאן, בלאל טחאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 47762-03-15 רשות המיסים-מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' אבו
כאטר(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 46817/14

מספר בקשה: 73

בפני	כבוד השופט בן-ציון גרינברגר
מבקשים	רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים
נגד	
משיבים	1. אוסמה אבו כאטר (עציר) 2. מחמוד טחאן (עציר) 3. עאסם בשיתי (עציר) 4. מונתסר טחאן (עציר) 5. מחמוד טחאן (עציר) 6. בלאל טחאן (עציר)

החלטה

במסגרת החקירות הנגדיות של עד התביעה גולן, כאשר התברר כי הסנגורים המלומדים חוקרים אותו באשר לדברים שנאמרו על ידו בהודעותיו במשטרה, וזאת במוצהר על מנת להוכיח קיומן של סתירות משמעותיות בגרסתו, ביקש בית המשפט מב"כ הנאשמים כי יסכימו - בניגוד לעמדתם העקבית מאז תחילת הדיונים - להגשת ההודעות המלאות של העד, על מנת לבחון בצורה יעילה את מלוא דבריו של העד במשטרה מול עדותו לפניי.

ב"כ התביעה הסכימה מיד לבקשה זו, כפי שאף הודיעה בהזדמנויות קודמות, בעוד שב"כ הנאשמים התנגדו.

עם קבלת עמדת הנאשמים האמורה הבהיר בית המשפט כי ללא שתתקבלנה לידי לעיון מלוא ההודעות, ובהתחשב בטענת התביעה כי כתוצאה לא ניתן יהיה לבחון את דברי העד בהקשרם המלא, אין להבטיח כי ינתן משקל כלשהו לטענות הרבות של ב"כ הנאשמים בדבר קיומן של סתירות כנטען.

אכן, הודעה זו של בית המשפט נשאת על כנה, ולביסוס עמדתי זו אני מפנה לדברי בית משפט העליון דלהלן בע"פ

לא ניתן לקבל מצב דברים בו בית המשפט נאלץ לדון בטענות המועלות בפניו, מבלי שיהיו לו הכלים המתאימים לעמוד על טיבן של אותן טענות. מעצם חובתו של בית המשפט לניהול התקין של ההליך המשפטי, מתחייבת המסקנה, כי אין להתיר לבעל דין לאחוז את המקל בשני קצותיו, ואין לאפשר לו, מצד אחד, למנוע מבית המשפט את האמצעים הדרושים לו כדי לברר את טענותיו, אך בה בעת, לדרוש מבית המשפט כי יתייחס לטענות אלו בכובד ראש. אף אם קיימת לבעל דין הזכות שלא להגיש ראיות מסוימות לבית המשפט, לא יכולה להיות לאותו צד ציפייה לגיטימית כי בית המשפט ייתן לטענותיו משקל של ממש, כאשר הוא נמנע מלהגיש את הראיה עליה מבוססות אותן טענות. לפיכך, בדין קבע בית משפט קמא, כי משלא התאפשר העיון בהודעות המתלוננת במשטרה, בשל עמדת הסגור, לא ניתן לייחס משקל של ממש לטענות המסתמכות על אותן הודעות.

...

כאשר הודעותיו של עד במשטרה מוגשות לעיונו של בית המשפט שלא ביוזמת אחד הצדדים, ושלא על פי סמכותו של בית המשפט להביא ראיה מיוזמתו, אלא לבקשתו של בית המשפט לעיין בהודעות אלו, לא ניתן לראות בהגשת ההודעות כהגשה של ראיה במסגרת ההליך. לפיכך, אין להתייחס להודעות שנמסרו לעיונו של בית המשפט, כראיה שהוגשה על ידי אחד הצדדים, על כל המשתמע מכך. אשר על כן, גם לו נענה בא כוח המערער לבקשתו של בית משפט קמא להגיש לעיונו את הודעות המתלוננת, הודעות אלו לא ישמשו כראיה לתוכן, אלא למטרה המצומצמת, כמפורט לעיל.

סמכות זו של בית המשפט לעיין באמרות חוץ של עד מבלי שאותן אמרות יוגשו לו כראיה במסגרת ההליך, מתחייבת, לטעמי, מהאיזון בין זכויותיהם הדיוניות של הצדדים במסגרת ההליך המשפטי, לבין חובתו של בית המשפט לשמור על תקינותו של ההליך המתקיים בפניו. היא מאזנת כראוי בין האינטרס של כל צד לדיון לנהל את פרשת הוכחותיו כראוי עניו, לבין האינטרס הציבורי להגיע לחקר האמת תוך ניהולם התקין של ההליכים המשפטיים. סמכות זו של בית המשפט, עשויה למנוע את המצב הבלתי רצוי בו הוא נדרש להכריע בטענות, כאשר האמצעים לבירורן של טענות אלו נמנעים ממנו. הסמכות האמורה משיגה את המטרה, בכך שמצד אחד, היא אינה מחייבת צד לדיון להגיש לבית המשפט הודעות שהוא אינו חפץ בהגשתן, אך מצד שני היא מקשה עליו להסתמך על טענות המבוססות על הודעות אלו.

מכאן שיש לטעמי, בסיס לקביעה כי כאשר עד נחקר חקירה נגדית אינטנסיבית בהתבסס על הודעות שמסר מחוץ לכותלי בית המשפט, ובית המשפט נוכח לדעת כי החקירה נשענת בצורה משמעותית על אותן הודעות, הוא רשאי (גם אם אינו חייב) לדרוש כי ההודעות ימסרו לעיונו, על מנת שיהיו בידיו הכלים לעמוד על טיבן של הטענות, בדבר קיומן של סתירות בין האמור בהודעות לבין העדות בבית המשפט. ככל שהצד הנוגע בדבר יענה לבקשתו של בית המשפט ויגיש את ההודעות לעיונו, אין לראות בהודעות אלו כראיה שהוגשה במסגרת ההליך המשפטי, והן תשמנה אך ורק לאותו צורך שלשמו התבקש העיון, ואין לחשוש כי הן תתקבלנה כראיה לתוכן. ואולם, במידה שהצדדים יסרבו לבקשתו של בית המשפט לעיין בהודעות, על בית המשפט להבהיר להם, כי אפשר שלא ינתן משקל של ממש לכל טענה

הנשענת על האמור בהודעות אלו, כדוגמת הטענה כי קיימות סתירות מהותיות בין העדות
בבית המשפט לבין האמור באותן הודעות.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ו, 14 יוני 2016, בהעדר הצדדים.